భూమి పుత్రుడు

ఏతా చంద్రయ్య

కరకర పొద్దుబొడిచి బారెడెక్కింది. గయ్యాలి పెళ్లామ్మీద గంగిరెద్దు మొగుడి కోపంలా చిటపటలాడ్తుంది. మక్కచేను మధ్య ఎత్తైన మంచె. ఆ మంచె కింద గొంగడి. గొంగడిమీద తిరుపతి. తిరుపతి చేతికీ, మూతికీ మధ్య బీడీ మీద బీడీ కాలి మసైపోతోంది. చూపులు మక్కకర్రలమీద తచ్చాడుతున్నై.

తల్లీదండ్రీ లేని అనాథ బాలలాగుంది చేను. రంగుమారి వాడిపోయిన ఆకులు దండానికి ఆరేసిన తుండుగుడ్డల్లాగున్నాయి. ప్చ్...కంకిపట్టే దశ. పెళ్లీడుకొచ్చిన నిరుపేద కన్నెపిల్లకు కళ్లుబోయినట్టు - వానచినుకు లేక పొట్టకొచ్చిన చేను మట్టిగొట్టుకుపోతోంది.

మఘ రైతుకు పగ అని ఎవరన్నారో గాని అది అక్షరాలా నిజమైంది. మఘపోయి పుబ్బ వచ్చింది. అయినా వానజాడ లేదు. చెరువు తడారి పోయింది. పొలాలు బీడులుబారి నోళ్లు దెరిచినై. నోరు తెరిస్తే నోరెడు ఎండ. గడ్డిలేక పశువులు పరేశానైపోతున్నై

..."ఏంది తిరుపతన్నా గట్ల జూత్తున్నవ్?" వెనకనుంచి వచ్చి పలకరించాడు మల్లారెడ్డి.

బీడీ పొగతోబాటు గుండెల్లోంచి ఓ గట్టి నిట్టూర్పు వెలువడింది. జీవం లేని చూపులు మల్లారెడ్డివైపు మళ్లినై.

"పచ్చదనం మాయమైన చేనుం జూత్తుంటే పానం గిలగిల కొట్టుందిరా మల్రెడ్డీ!" అంటూ మల్లారెడ్డి చేతి సాయంతో లేచి తుపుక్కున ఉమ్మేశాడు. కరుకు బీడీ కిర్రుచెప్పుకింద నలిగిపోయింది. ఇద్దరూ ఇంటిమొహం పట్టారు.

"మక్కకర్రల్ని జూత్తుంటే మనసు పాడైపోతుంది. వరి కర్రల్ని జూత్తుంటే కడుపుల చల్లజాసినట్టైతుంది. ఏ జన్మల ఏ పాపం జేసినామో!"

"...ఎంత జూచిన గంతే ఉందన్నా!"

"సొరాజ్జెమొచ్చి చానేండ్లైంది గాని

అదెక్కడుందో మనకింకా దెల్వదురా!"

"అక్కడెక్కన్నో వరదలొచ్చి ఊర్లు కొట్టకపోవట్టె. మనం వానల్లేక చావవడ్తిమన్నా!"

"రోహిణిల వానలువడ్తే రోకలిబండలొలె కంకులొస్తయంటరు కానీ, ఏదీ ... వాననే లేకపాయె. భూమిలేసిన ఇత్తనాలు బాయిలేసిన బండల్లెక్క అటే పాయె!"

"నాలుగేండ్లనుంచి మన గడ్డమీద గదే ఆటనాయె. ఇంగ యవసాయం ఎట్లా జెయ్యాలెనో, మనమెట్లా బతకాల్నో ..." మల్లారెడ్డి మనసు విల విల్లాడింది.

"ఓట్లతోని సీట్లకెక్కిన పెద్దమనుషులకు చీమకుట్టినట్టు గూడ లేదాయె. ఎలక్షన్లు వచ్చినప్పుడు నోటికొచ్చినట్టు జెప్పిరి. మనం గొర్రెలొలె తలకాయూపితిమి. గిదేందని అడగకపోతిమి. దేనిమీద గుద్దుమంటే దానిమీద గుద్దిపారేస్తిమి ..."

మాటల మధ్యలో ఊళ్లోకొచ్చేశారు. సూర్యప్రతాపం పదునెక్కింది. జనసంచారం లేక బజారు, బంజరుభూమి లాగుంది.

ఇంట్లోంచి పగలు బయటకు రావాలంటే పగబట్టిన పామును జూచినట్టు నరాల్లో వింత ప్రకంపనాలు. ఇంట్లో కూచుంటే ఒంటిమీది గుడ్డలు చెమటకు తడిసి ముద్దలైపోతున్నై.

గల్లీలో పదిమంది పిల్లలు కప్పతల్లి పాడుకుంటూ ఇల్లిల్లు దిరుగుతున్నారు. ఇద్దరు పిల్లలు రోకలిబండను చెరోవైపు భుజానికెత్తుకున్నారు. దానిమధ్య బట్టపేగుతో కట్టిన కప్పపిల్ల.

"వానల్లు కురవాలె వానదేవుడా!
వరిచేన్లు పండాలె వానదేవుడా!
చినుకు చినుకు రాలాలె వానదేవుడా!
చెరువులన్ని నిండాలె వానదేవుడా!
వానదేవుడా! ఓ వానదేవుడా!"

పాడుతూ ఇంటిముందు నిల్చున్నారు. ఇంటి ఇల్లాలు కడివెడు నీళ్లు దెచ్చి రోకలిబండమీదా, దాన్నెత్తుకున్న పిల్లలమీదా కుమ్మరించింది. ఇదే విధంగా ఇంకోఇల్లు, మరోఇల్లు ... ఇలా చేస్తే వానదేవుడు కరుణిస్తాడని నమ్మకం. మరోరోజు ఈశ్వరాలయం గర్భగుడిని సగంవరకు మూసేసి ఇంటికొక్కరు బిందెతో బయల్దేరారు. అడుగంటుతున్న మోటబావుల నుండి నీరు దెచ్చి గర్భగుడిలో పోశారు. భర్తకు జలాభిషేకం జరిగితే భార్య గంగమ్మ సంతోషిస్తుందని విశ్వాసం.

రోజులు గడుస్తున్నాయే గాని పరిస్థితిలో మార్పు లేదు.

మోటబావుల్లో నీళ్లున్నాయనే ధైర్యంతో వరి అలికేశారు నెలక్రితం. పగలు కరెంటు రాదు. ఏ రాత్రో వచ్చి రైతుల్ని కబడ్డీ ఆడిస్తుంది. చుట్టం చూపులా ఇట్టే వచ్చి అట్టే మాయమైపోతుంది. లోవోల్టేజితో ఇంజన్లు కాలి పోతున్నై. కరెంటుకోత రైతుల గుండెకోతకొచ్చింది.

పుబ్బ దాటింది. బావుల్లోని నీరు మాయమైపోతోంది. రైతు నెత్తికి చేతులొచ్చినై. చేదబావుల్లో గంగరాళ్లు బోసిబోతున్నై. తాగు నీటికి కరువొచ్చింది. వేరే ఊళ్లనుండి నీళ్ల దెచ్చి అమ్ముతున్నారు.

"నాయినా! మన మక్కచేనెట్లుందే?"

రెండునెలలు అమ్మమ్మ ఊళ్లో ఉండి ఆ రోజే వచ్చిన కూతురు పద్మ - సాయంత్రం అరుగుమీద కూచున్న తిరుపతినడిగింది. పెళ్లికెదిగిన కూతుర్ని చూడగానే మొహం మాడిపోయిన మక్క కర్రలాగైంది. ఆకాశంవైపు చూస్తున్నాడు.

"గా పిల్ల గట్లడిగితే చెప్పవేందిరా తిరుపతీ!" అదే అరుగుమీద మరో పక్క గోడకొరిగి కూచున్న తండ్రి అడిగాడు. ఎనభయ్యేళ్ల వృద్ధుడతడు. చుట్ట దమ్ము గట్టిగా లాగి వదిలాడు. దగ్గుతో ఆయాసం వచ్చేసింది.

"నీ కొడుకునేం జెప్పుమన్నవ్ మామా? పేరుకు వానాకాలమైనా ఎండ కాలం కంటే అన్యాయమైపాయె. మక్కచేను మంట్ల గలిసె. వరి పేరుకు లేకుండాపాయె. అప్పులు పుట్టవాయె. పొయ్యిమీద కుండెక్కుడే కష్టమైపాయె. ఇంగ దాని పెండ్లెల్ల జెయ్యాల్నో ఏమో!" భార్య దేవమ్మ కళ్లు మసకబారినై.

"అన్యాలమైపాయె బిడ్డా!" ముసలాయన చేతిలోంచి చుట్ట జారిపోయింది. ఆరాటం అవకాశాన్నందుకుంది.

"చేను చూసొస్తానంటే చాతగాకపాయె. కట్టె వట్టుకుని ఇంట్ల దిరుగుడే కష్టమైపోవట్టె ..."

"నేనింకేం జెయ్యాలె నాయినా?" తిరుపతి కాళ్లుజారి అరుగు కిందికి వేళ్లాడినై. "రోహిన్ల వాన వడె. దుక్కిదున్నితిమి. నీ కోడలూ, నేను రెక్కలు ముక్కలు జేస్కుంట ఇత్తనాలేస్తిమి. సంచెడు మందు జల్లితిమి. నాల్గురోజులాగి నాల్గు వానచినుకులు పడె. మక్కతల జుట్టు యేసెటప్పుడు యూరియా చల్లితిమి. వాన పత్తా లేకపాయె. ఇత్తనాలకు, మందులకు చేసిన అప్పులు పెరిగిపోతున్నై గాని పంట రాకపాయె. అప్పులోడు గుంజులాడవట్టె ..." తిరుపతి గొంతు గోడలమీద బొద్దింకలు పాకుతున్నట్టుంది.

నన్ను మేల్ బో డెరెక్‌ను చేశారు!

సంజయ్‌దత్‌కు డ్రెస్ డిజైనర్ లెదర్ ట్రౌజర్స్ చూపినప్పుడు వాటిమీద సంజూ వ్యాఖ్యానిస్తూ, "షర్ట్ లేదనుకుంటా. ఈమధ్య టాప్‌లెస్‌గా నటించడం నాకు మామూలైపోయింది. అందరూ కలిసి నన్ను ఓ మేల్ 'బో డెరెక్'ను చేసేశారు!" అన్నాడు.

నిజమే! తక్కిన నటులందరికన్నా ఎక్కువగా శరీరప్రదర్శన సంజూయే చేస్తున్నాడు.

"షారూఖ్, ఆమీర్, సంజయ్-వీరి నటనాప్రతిభను గురించి ఎవ్వరూ చర్చించడం లేదు మరి! దాంతో నేనూ స్ట్రిప్పింగ్ చేయాల్సి వస్తోంది. ఇంతైనా నా అభిమానులు తగ్గకపోవడం నాకు సంతోషం!"

సొంతంగా పదిలక్షల విలువచేసే 'జిమ్ సిస్టమ్'ను తెప్పించుకుని మరీ చేస్తున్నాడు సంజూ.

"ఒకప్పుడు నా శరీరాన్నెంత పాడు చేసుకోవాలో అంతా చేసుకున్నాను. అయినా ఇప్పుడు పరిశ్రమలో నాది 'బెస్ట్ బాడీ' అంటున్నారు" అన్నాడు నవ్వుతూ. సంజూ అన్నమాట మరోటుంది-"నేను అప్పట్లో డ్రగ్ అడిక్టన్నారు. మరిప్పుడు అందరూ అన్నీ చేస్తున్నా ఎవర్నీ ఏమీ అనడంలేదు. ఇదన్యాయం కాదా?"

ఫ్యాషన్స్ మారినట్లే సినీకల్చర్ కూడా మారుతూందికదా!

మనీష ధుమధుమలు!

ప్రస్తుతం పెద్దగా చిత్రాలులేని నేపాలీసుందరి మనీషాకోయిరాలాను తీరిక వేళల్లో ఏం చేయాలని వుందని అడిగితే, "ఇంత డబ్బూ, కీర్తీ భగవంతుడు ఏదో కారణం లేనిదే ఇవ్వడు. తమకుతాము ఏమీ చేసుకోలేని దీనులకు, పేదలకు, ఎయిడ్స్ రోగులకు ఏదయినా చెయ్యాలనివుంది" అంది. మనీష మాటలు గతంలో ఓ మిస్ వరల్డ్ అన్నమాటల్లాగా వున్నాయి కదూ?

ఇది వినగానే మనీషకెంత కోపం వచ్చిందనుకున్నారూ? "ఇంతకు ముందు కూడా నేనోసారి చెప్పాను. మళ్లీ చెబుతున్నాను. ఆ మిస్సిండియాలు, మిస్ వరల్డ్‌లు వేదికల మీదికి వచ్చి, రాజకీయనాయకుల్లాగా వాగ్దానాలు చేసిపోతారు. చివరికి అంతా వచ్చి వెండితెర మీద జిగజిగలాడిపోతూ, డాన్సులు చేస్తారంతే!" అంటూ ధుమధుమలాడిపోయింది మనీష

పాపం, మరింతకూ తను చేస్తున్నదేమిటో?

"ఉత్తర్ల వానలురిమికొడితే పాములు తిరిమికొడ్తయంటరు. ఏది మామా ఉత్తర గూడా ఉత్తదైపాయె. దేవుడు పగవట్టినట్టుంది!" దేవమ్మ కళ్లల్లో నీళ్లు దిరిగినై.

"పాపం పెరిగిపోయిందమ్మా! ఇంగ్లీషోళ్ల జమానా జూస్తి. నైజాం జమానా జూస్తి. పల్లెల్ని పట్టించుకునేటోడే లేడు. మాటలుజెప్పి మూటలు దొబ్బి పోతుండ్రు... ముందటి జమానల గిట్ల లేకుండె. నాలుగైదేండ్లకోసారి కాలం బోయినా అటెన్క పుష్కలంగ వానలు వడేవి. ఇప్పుడేమో నాలుగైదేండ్లకోసారి గూడా కాలం గాకపాయె. గడ్డి లేక పశువుల్ని ఫ్యాక్టరీ కమ్మవట్టిరి ..." ఆకాశంవైపు చూస్తూ తెల్లనిగడ్డం పుణుక్కుంటుంటే ముసలయ్యకు దగ్గుతెర ముంచుకొచ్చింది. మాటలాగిపోయినై.

"మరి తిండిగింజలెట్ల నాయినా?" పద్మ గుండె బేజారైపోయింది.

"ఏదన్నా కూలి పంజేసుకుంటే బాగుండు."

"కూలి పనులిక్కడెక్కడ దొరుకుతై బిడ్డా? పట్నం బోవాలె!"

దేవమ్మకు కడుపులో దేవినట్టుంది.

"ఔన్నాయినా! పట్నంబోక తప్పదు!" తిరుపతి అందుకున్నాడు - "అక్కడేదన్నా కూలినాలి దొరుకుద్ది. పొట్ట నిండుద్ది. పద్మ పెండ్లి గూడ అక్కడనే చెయ్యొచ్చు!"

ముసలయ్య వెన్నుపూసలో వానపాము పాకింది.

"మరి ... మన భూమి ...?" భృకుటి పీటముడి పడింది. నుదుటిమీద అనుభవ రేఖలు అల్లిబిల్లిగా అల్లుకుపోయినై.

"కష్టకాలమొచ్చింది మామా!" పొత్తికడుపులోంచి పసరులా పొంగుకొస్తున్న దుఃఖాన్నాపుకోవడం దేవమ్మకు కష్టమైపోయింది.

"నిన్ననే పట్నం నుంచి మనకు అప్పిచ్చిన సావుకారొచ్చిండు. ఐతే అప్పు దీర్చు, లేకపోతే భూమి అమ్ముమని తగాదా చేసిండు. మన భూమిల ఆయిల్ మిల్లేస్తడట నాయినా!"

"ఐతే ... నువ్వేమన్నావురా?"

"ఇంకా అనేదేముందీ? భూమి అమ్మేసి బయానా దీసుకున్న. అప్పులు పోంగా మిగిలిన పైసల్తోని పద్మ పెండ్లి జేస్తాం!" చావు కబురు చల్లగా చెప్పేసి రుమాలుతో కళ్లద్దుకున్నాడు.

ముసలాయన నెత్తిమీద పిడుగుల వర్షం కురిసింది. కడుపుల పేగుల్ని కరకర కోసినట్టనిపిస్తుంది.

రాత్రయింది. అన్నం సయించలేదు. బూడిద కుప్పమీది కుక్కలాగ కుక్కిమంచమ్మీద ఎంతసేపు బొర్లినా నిద్ర రావడంలేదు.

ఇల్లు గడవాలంటే ఈ ఇంట్ల పుట్టి పెరిగిన దున్నపోతుల్ని అమ్మితిమి. అవి మేతకుపోయినయో, కోతకుపోయినాయో తెల్వకపాయె. ముత్తాతల కాలంనుండి అన్నంబెట్టిన భూమి అమ్ముడైపోయిందా? చిన్నప్పుడు నేనాడు కున్న భూమి, నా చెమటతో తడిసిన మట్టి, నన్ను కన్నతల్లిలా ఆదుకున్న అన్నపూర్ణ ... నాది కాకుండా పోయిందా? చచ్చిన నా తాతా, తండ్రీ, నా భార్య అందులోనే బూడిదైపోయిండ్రు. నేను ఛస్తే నా శరీరం పరాయి భూముల పాలు గావాల్నా? భూమాతా! తల్లీ! 'నా మీద కోపమొచ్చిందామ్మా? నిన్ను నమ్ముకున్న రైతు నిలువుదోపిడి కావల్సిందేనా? నీకూ, నాకూ ఋణం తీరిపోయిందమ్మా ! .. రక్తంలోని ప్రతి అణువూ రంపపుకోతకు గురవుతోంది. ఎదలోంచి తన్నుకొచ్చిన వేదన కరిగి కంటిధారలై దిండును తడిపేస్తుంది.

దగ్గు ... ఒకటే దగ్గు ... ఖణేల్ ఖణేల్‌మనే దగ్గు. ఇల్లంతా దద్దరిల్లుతోంది. దమ్ము ఆడడం కష్టమైపోతోంది.

"ఏమైంది నాయినా?" తిరుపతి పరిగెత్తుకొచ్చాడు.

శ్రీరాముడు బంగారు లేడికై పరుగెత్తాక 'హా! లక్ష్మణా!' అన్న పిలుపు విన్న సీతలా కలతచెందింది దేవమ్మ. పద్మను లేపి పక్కింటికి పంపించింది.

జనాలంతా మంచం చుట్టూ మూగారు.

"హమ్మా! హయ్యా ... హబ్బో ...!" ఒక్క నిమిషం తెరిపిస్తే నాలుగు నిమిషాలు దగ్గుతున్నాడు ముసలయ్య.

"ఏమైంది మామా?" దేవమ్మ తల పట్టుకుంది.

"భయమైతుంది, తాతా!" బావురుమని ఛాతీ నిమిరింది పద్మ.

ముసలయ్య ఆయాసం ఎక్కువైంది. గొంతు మొద్దుబారిపోతోంది.

"ఏ...య్యేడ.... వొ...ద్దు...మ్మా...!" వణుకుతున్న చేతులు మనవరాలి తల నిమిరాయి. దగ్గుతో ఛాతీ ఎగిరెగిరి పడ్తుంది. దమ్ము పెగలక కడుపు కొలిమి తిత్తిలాగైంది.

"నా ...భూ ... భూమి ... నా ... భూ...మి .... భూ ..." మరో పెద్ద దగ్గు తెర, రాళ్లు గొడ్తున్న సుత్తి దెబ్బల్లా.

గొంతు తెగ్గోసిన మేకలా భూమిపుత్రుడు కొట్టుకుంటున్నాడు. తిరుపతి, దేవమ్మ, పద్మలు గుండెలు బాదుకుంటున్నారు. దగ్గూ, దమ్మూ ఒకేసారి ఆగిపోయినై. నోరు తెరుచుకుంది - పిట్టపిల్లలా. ■